

Horváth Ödön

Száz éve

Telihold volt. A csillagok ragyogtak.
Valamikor egy tehénistállóban
hasonló tündöklő dicsfény fogadta
világra jövő, közös megváltónkat.

Most háború dúl, szent karácsony éjjel
is hadban állunk. Változó kedéllyel
lövöldöztünk egymásra egész héten,
ám váratlan jött elcsendesülésben

egy bajtársunk elkezdett énekelni,
s magasba emelt kézzel nekiindult
végtelen hosszúnak tűnő útjának,
az ellenség állása felé. Senki

nem szólt rá. Aki látta, nézte, izgult,
mikor lövik le, de ő bátran ment, ment,
s szép erőteljes, fülbemászó hangon
dalolta a „Stille nacht”-tot! Az égbolt

csillagai segítették. Mily rég volt
az a csoda ott, az egykori éjben,
s számunkra mintha új csoda történe,
többen felálltunk és előre lépve,

feltett kézzel mentünk Herman nyomában.
Az ellenség nem lőtt. Lövészárkában
gubbasztott, ám hirtelen felpezsdülve,
rágyújtott saját ünnepi dalára.

A váratlan örömtől felbuzdulva,
a két kórus szinte összefonódott.
Ők is elindultak (a szögesdrótot
szétvagdalva, átlépve) irányunkba.

Amikor csak néhány méterre voltunk
egymástól, meggyorsítva lépteinket,
(ki derűsen, ki könnybe lábadt szemmel)
egymás kezét rázva, összeborultunk,

s valahonnan előkerült egy labda.
Az állások közötti üres térben,
tündöklő holdfényben, a „Csendes éjben,”
több száz fiú kurjongatva rugdalta.

Mind ott fekszenek
rájuk szállt nyugalomban,
és örök csendben.

Ó, örök Isten,
irgalmasságod fénye
vezessen minket!

A Mindenség Ura, Istene

Az Ős-semmiből alkotott világot.
A bizonytalanság sűrű ködéből.
Megvalósította a titkos álmot:
anyagba öntötte vízből és szénből

a számtalan, színes alakzatot,
életre ébredt, változó csodát.
Megannyi még tovább formálhatót:
gigászi nagyot, nem látszó parányt.

Mindezt mélyen átgondolt, terv szerint,
mintha öröktől kezdve így lett volna;
a Fény és Árnyék szétválása óta,

bölcsességtől sarkallva bekapcsolta,
az idők végéig mozgásba hozva,
a végtelenség hajtóműveit.

Sebzetten

Félek, borzongok. Kinn kavargó felhők
gyülekeznek, kertemben a kopasz fák
ide-oda hajladoznak, a fenyők
száradt tűleveleiket hullatják.

Elfojtott álmok szomorúsága
szakad rám. Minden átfogalmazódik,
minden elcsitul, mintha széles szárnya
néne térnek, időnek s egy hang szólít.

Gyere! – suttogja s lelke zavarában,
magam megadva állok kinn a szélben,
a kavargó felhők alatt, a hulló

tűlevelek bőrt sebzó záporában,
s riadt búcsúzkodók tekintetével,
most döbbenek rá, ki is az a Sűgő!